

И румънитѣ възстанали за свобода, едни да се отърватъ отъ тѣхнитѣ тогава чокои, а други да изпядятъ отъ Влашко и Молдова фанариотитѣ, чиито князе много ги измжчвали.

И сърби, и гърци, и румъни викали българитѣ на помощъ. И българитѣ отивали и помагали на своитѣ съседи съ вѣра, че щомъ тѣ се освободятъ, ще дойде редъ и за България да се освободи, както и нейнитѣ събратия. Много въоръжени храбри български синове сложили своитѣ кости въ Сърбия, въ Влашко и въ Гърция.

Войната била тежка и мжчна. Ала най-сетне сърбитѣ, гърцитѣ и власитѣ се освободили съ помощъ отъ Русия. Въ 1829 г. турскиятъ султанъ подписалъ миръ въ Одринъ, споредъ който сърбитѣ, гърцитѣ и власитѣ получили право да си избиратъ свои народни князе, да изработятъ свои закони и да уредятъ свои държави.

Останалъ само българскиятъ народъ. Негови храбри и добри синове започнали да се готвятъ и него да освободятъ. Обърнали се за помощъ къмъ Русия, къмъ освободенитѣ съседи, ала времето било таково, че никой не дошълъ да води война съ Турция. Тогава българитѣ решили сами, съ свои сили да се погрижатъ за себе си, та дано и тѣ сполучатъ.

Велчовата завѣра

Презъ 1833 и 1834 година въ България върлувала чума. Хората мрѣли, като мухи. Нѣмало, кой да ги погребе. Българитѣ избѣгали отъ градоветѣ въ планинитѣ. Тамъ се спасявали отъ чумата, но пъкъ въ гората ги нападнали болести и гладъ. Въ сжщото време отъ Азия достигнали много